

KESZTHELYI JENŐ

GERGELY BÁ' MESÉI
C-MESE

Nem hiszed el, milyen istenverte sora van egy nyugdíjas éjjeliőrnek, komám! Nem az rágja a bögyömet, hogy mindent egyedül kell nem csinálni, hanem az, hogy rém unalmas szakma. Még az alvás is unalmas. Általában éjjélig tekergetem a rádiót, mint rendész a fejét, olvasgatok, vagy – ne is mondd! – most már kóser, mert vett a Lala nekem egy bolhacirkusz tévét a lengyel piacon tíz magyar gatyá árából az oroszoktól. Még a Szarcsi, a farkaskutya is nézi – a fene essen belé! -, kint meg lopják a káéftét. Ha reggelre hó esik, azt is ellopják ettől a tohonya kutyától, olyan, mintha birka anyja lenne. Ja, ott szakajtottam félbe, hogy nézem a tévét. Aztán meg ezer túvel a pislogómban persze hogy nem tudok egy jóízűt szunnyantani, de ez az én bajom.

Alig várom a reggelt. A Gyuszinak – tudod, a délelőttös portásnak – ötre bejön a busza, kiballag a káéftébe tíz perc alatt, hatig kicsit eldiskurálunk. Te, csuda jó gyerek ez a mamlasz Gyuszi! Rádadásul ojtott horgász, én ojtottam be hat éve; vénségére ébredt rá szegényem, milyen is a helyre élet.

Egyszer hétfőn reggel jön ám – soha a büdös életben nem flamózott hajnalban – most kipakolt, nagy, kerek rántott hal szeleteket, csavaros üvegben majonézes krumplit, hogy együnk. Aszongya, szombaton fogta a pontyot a tározóban a stégről, pufival. Vastag derekú jószág lehetett halkorában, szó ami szó, mert akkora patkója volt, mint egy kentaurnak. Aztán megmagyaráztam neki, hogy kisfiam, a pufi az te vagy, a stég a hentesdeszka volt, ez meg egy gülüszemű, fajtisza, halboltban elhalálozott, lisztbe-tojásba-prézlibe fölraotalozott busa. Még azt is hozzátettem, hogy a krumpli meg nincs megfőzve rendesen, a majonéz túl sós, a kenyér meg száraz. Nyelte a Gyulus a nyálát, mint kéményseprő a kormot, de aztán elismerte, hogy lefüleltem. Tudod, mint nagyanyád a hancúrszobádat.

Nem hagyta nyugton a kudarc. Hetek múlva egyszer belihegi magát a kertkapun, és nagy módíval kipakol a kutyának csirkecsontot meg - szűzanyám! – egy tenyérnyi sültkeszeget, azután meg még egyet, aszongya, annyi vót, nem tudták megenni. Kérdem, hogy talán a halóvodában kitért a bubópestis, azért van ily' bőviben az aljahalnak; meg felelőtlenségnek is tartottam egy nyugdíjastól a fáin paprikásliszt meg olaj pocsékolását. Felvilágosított, hogy nem számolta, de több, mint húsz darabot elhozott a kavicsbányatóból; a többit, az apraját visszaküldte anyukához szopni a vízbe.

No erre már bennem is kezdett pirulni a vércukor, mivelhogy két napja istentuggya miért kikerekeztem a kavicsbányához; hát nem bedózerozták! Tudod, alagcsövezik a rétet a vízügyesek, vagy meliorájozzák, vagy mifene.

Kérdem tőle hótt komolyan, te Gyula – mert nem Gyuszizom, amikor zabos vagyok rá –, idenézz komám, láttad-e már ezt a sáros petromlámást itt az asztal alatt, amióta együtt dolgoztatunk? Aszongya, hogy nem. Nohát, mondom, azért nem láttad, mert tegnap éjjel fogtam ki a kanizsai csónakázótóból, és még éggett!

Nézett rám, mint hamis szűzlány a szerelemgyerekre; pilácsolt, hogy miért etetem, mint fenével a bajt, de aztán csak belépett. Aszongya, te Gergő, akkor ezt a lámást nem is olyan régen ejthette bele a gazdája, hát miért nem adta vissza annak a szegény embernek?

Gondolhatod, úgy kiröhögtem magam, hogy biztos megindultak a veseköveim lefelé.